

Evidencijski broj / Article ID: 9233244
 Vrsta novine / Frequency: Dnevna
 Zemlja porijekla / Country of origin: Hrvatska
 Rubrika / Section:

Jozica je u obitelj Rojnić stigla s osam godina, Njezina nova mama, Odilia, prihvatila ju je s radošću i nikada nije pravila razlike između udomljenih ili bioloških mališana

● DORA KORETIĆ
 ● MILIVOJ KEBER/CROPIX

U devetoj godini, u samo jednom danu, Jozica Baričić dobila je desetoro braće i sestara. Automobilom su je dovezli do Oprtlja, gradića u središtu Istre, a na ulazu u dvorište dočekao ju je nepoznati čovjek. Moj novi tata, pomislila je dok je u nevjerici promatrala veliku kuću koja joj je ubrzo postala novi dom.

Nikada prije nije bila u Oprtlju. Zidovi tog velebnog zdanja bili su joj sasvim nepoznati, a žamor djece koji je dolazio iz kuće, usprkos nevjerici, odavao joj je dojam sretno i zadovoljne zajednice.

"Kamo sam to došla?" prolazilo joj je kroz glavu, misleći pritom na Zadar i majku od koje je u tako ranoj dobi morala otići.

Prave sestre i braća

Obitelj Rojnić i njihovo desetoro djece s radošću su iščekivali novog člana obitelji. Malu Jozicu, koju su prihvatili i udomili, a koja je od kuće morala otići zbog loše obiteljske situacije i majke koja se tada o njoj nije mogla brinuti.

Tako je Jozica u najranijoj dobi postala jedno od 2300 djece koliko ih je u Hrvatskoj pronašlo smještaj u nekoj od udomiteljskih obitelji. No, ima i onih koji su manje sretni. Danas je 1400 djece smješteno u domovima, a mnogi od njih nikada neće osjetiti ljubav i toplinu koju im može pružiti i zamjenska obitelj.

U toj novoj obitelji Baričić je provela šest godina prije nego što je otišla u srednju školu u Puli. Vrlo brzo su Rojnićeви postali njezina nova obitelj. Danas ih zove mama i tata iako i biološku majku zove mama pa njeni prijatelji, kaže, kada priča o roditeljima nikada ustvari nisu sasvim sigurni o kome to Jozica govori.

Nekada je majci zamjerala što je dopustila da ih razdvoje. Sada kaže kako bolje razumije što se zapravo dogodilo, pa je zahvalna što ju je udomiteljska obitelj spasila od boravka u domu za nezbrinutu djecu.

Ostala sam bez oca, a majka se nije mogla adekvatno brinuti. Nikada to nisam preboljela, to odvajanje od majke, ali danas su mi stvari ipak puno jasnije. Za sebe zapravo mogu reći da sam imala puno sreće jer mi moja biološka majka ne bi mogla pružiti niti 20 posto od onoga što sam dobila u novoj obitelji. Mnogo djece koja ostanu bez roditelja ili se oni o njima ne mogu brinuti, na kraju završe u domu, bez adekvatne ljubavi i brige, a zahvaljujući udomljavanju, ja sam sve to izbjegla - priča Jozica, danas 20-godišnja medicinska sestra koja je nedavno odradila staž u bolnici, a sada je u potrazi za poslom.

U domu obitelji Rojnić Jozica se uistinu osjećala kao kod kuće. Braća i sestre, od čega njih četvero biološke djece Rojnićeвиh i još šest manje sret-

Jozica Baričić sa svojom 'drugom mamom' Odiliom V. M. Rojnić u čijoj je obitelji provela šest lijepih godina

U udomiteljskim obiteljima danas je smješteno 2300 djece

'Odrasli smo s dvije mame i dva tate'

Kod udomitelja su naše sugovornice osjetile bliskost, ljubav i oslonac koji su im nedostajali u njihovoj obitelji, a zasigurno ih ne bi osjetile ni u domu

Jozica i Ivka Cvetković kažu da im kod udomitelja nikada ništa nije nedostajalo

Jozica Baričić: Majka mi nije mogla dati ni 20 posto onog što sam dobila u novoj obitelji

nih, udomljenih mališana, brzo su je prihvatili, a između biološke djece i one udomljene, priča Baričić, Rojnićeви nikad nisu pravili razliku.

- Svi smo imali svoja zaduženja, ponašali se kao ravnopravni braća i sestre. Kao pra-

va obitelj, pa sam stoga i Rojnićeve zvala mama i tata. Kao što sam prije tako zvala svoje biološke roditelje, iako možda i nisam tako osjećala - objašnjava Jozica.

Kroz dom Rojnićeвиh, priča majka udomiteljica, Odilia V. M. Rojnić, prošlo je desetoro udomljene djece s kojima je obitelj i dalje u kontaktu. I baš svaki od njih Odiliju zove mama jer im je pružila sigurnost i sreću koje bi im zasigurno nedostajale da su, završili u domu za nezbrinutu djecu.

Odila, koja je Nizozemka, udomljavanje se bavi od 1994. godine, kada je sa suprugom, Hrvatom, stigla u Oprtlj. U početku su udomljavali djecu jer je to bila potreba zbog ratnog stanja, ali nakon rata uvidjeli su da će nezbrinute djece, nažalost, uvijek biti.

- Osim toga, shvatili smo da udomljavanje u Istri i nije baš popularno pa smo organizirali udrugu koja se bavi promicanjem tog fenomena. Još za vrijeme rata brojni volonteri po-

molgi su nam da u Oprtlju uređimo i renoviramo nekoliko kuća u koje su uselile udomiteljske obitelji - priča Odilia.

Redoviti kontakti s obitelji

Danas, 15 godina nakon što se bave udomljavanjem, kod Rojnićeвиh živi još samo jedan udomljen mladić. No i on će, kaže Odilia, uskoro napustiti njihov dom i otisnuti se u život. Nakon toliko godina rada, priča Rojnić, i ova će se obitelj malo odmoriti od udomljavanja. No, nastavit će promicati taj hvalevrijedan oblik pomoći, koji je život spasio i uljepšao brojnoj nesretnoj djeci.

Jedna je obitelj tako pomogla i 19-godišnjoj Ivki Cvetković. Sa šest godina stigla je u udomiteljsku obitelj s mladim bratom, i to iz doma za nezbrinutu djecu. Niti njena majka nije se mogla brinuti o djeci, a boravak u domu sestri i bratu Cvetković nije mogao pružiti ni trunku onoga što su pronašli u novoj obitelji.

- U domu za nezbrinutu

BOLJE RJEŠENJE

Odgajem u obitelji djeca stvaraju privrženost

Gordana Buljan Flander

Odrastanje u obitelji svakako je bolje rješenje od odrastanja u domu, objašnjava ravnateljica Poliklinike za zaštitu zlostavljane djece Grada Zagreba Gordana Buljan Flander.

- U obitelji, naime, djeca mogu stvoriti privrženost i imati neku sigurnu bazu u figuri udomitelja, a to je najvažnije za kasniji razvoj djeteta. Također, privrženost je baza na kojoj se grade i temelje svi kasniji odnosi koje će dijete stvarati, bilo da je riječ o prijateljima, partnerima i slično - kaže Buljan Flander.

Problem odrastanja u domu za nezbrinutu djecu, nastavlja, nalazi se u činjenici da tamo dijete ne može stvoriti privrženost prema jednoj osobi jer samo jedna osoba radi s velikim brojem djece.

- A privrženost je neizmjenivo važna. Kroz nju dijete dobiva osjećaj pripadnosti, voljenosti, važnosti i vrijednosti. Tako ono stječe sliku o sebi, u smislu jesam li ili nisam vrijedan, ali i sliku o svijetu koji ga okružuje - završava ravnateljica Buljan Flander.

djecu sve je drugačije. Nema pretjerane bliskosti između djece i odgajatelja, oni naprosto nemaju vremena zbliziti se sa svom djecom, a to je ono što je nama bilo najpotrebnije - objašnjava Ivka.

Sjeća se, međutim, straha koji je osjećala kada su joj u domu rekli da odlazi k udomiteljima. Hoće li je voljeti jer ona ipak nije njihovo dijete, kako će je prihvatiti, sve su to bila pitanja na koja Ivka nije imala odgovor. Strahovi su se rasplinuli već pri prvom susretu s udomiteljima. Priredili su joj odličnu dobrodošlicu, stekla je u jednom danu četvero novih braće i sestara, nikada joj ništa nije nedostajalo.

- Poticali su me i da se redovito čujem sa svojom obitelji, da ne izgubimo kontakt. Redovito se telefonski čujem s bakom, s majkom nešto rijede, a s ocem se ne čujem. I moji udomitelji često zovu baku, ona uvijek pita za njih. Ne zovem ih mamom i tatam, nisam osjećala potrebu, ali jako sam sretna i smatram ih velikim osloncem u životu - kaže Ivka.

Kada razmišlja o planovima za budućnost, jer nedavno je završila srednju školu, Ivka želi biti odgajateljica djece.

- Posljedica je to moje životne priče. Željela bih se zaposliti u domu za djecu jer sve ono što sam u životu proživjela možda bih mogla upotrijebiti da pomognem nekome drugome, nekom manje sretnom - završava Cvetković.